

na věšáky v kavárně. Jinak však tomu jest, zařídí-li kavárník v kavárně šatnu pro šatstvo hostu, kterou dá obsluhovati zvláštní garderobierkou, jako tomu bylo v tomto případě, a trpí, by číšníci hostům šatstvo odbírali a do šatny ukládali. Zařízením šatny projevil majitel baru vůli, přijímatí v uschování věci, které do šatny budou uloženy návštěvníky baru. Tím, že hosté, ať již osobně, ať prostřednictvím číšníka jako zřízence majitele baru a tedy jeho obchodního pomocníka skutečně v šatně oděv uložili, došlo k uzavření platné smlouvy schovací mezi hostem a majitelem baru ve smyslu § 957 obč. zák. Nerozhodno jest, že garderobierka v ten den více v šatně přítomnou nebyla, neboť není pochybnosti, že muže smlouva schovací býti uzavřena i v nepřítomnosti schovatele nebo zástupce, když schovatel předem platně projevil vůli, že věc, jež u něho bude uložena, v uschování přejímá a věc ona pak na místě jím určeném skutečně se uloží. nepřítomnost garderobierky by padala na váhu jen tehdy, kdyby žalovaný byl vyhláškou nebo číšníky hosty upozornil, že garderobierku propustil a šatnu zrušil a číšníkům byl zakázal, pokud se týče uzavřením šatny znemožnil, aby tam šatstvo hostů ukládali. To se však nestalo, naopak číšníci c nedávném propuštění garderobierky se nezmínili, vyhláška nevyvěšena a naopak číšníci s vědomím majitele baru v šatně na dále šatstvo hostů ukládali a i zinník žalobcův číšník tam takto uložil. Majitel baru převzal tím na se povinnost schovatele a ručí dle § 964 obč. zák. za škodu hosti způsobencu tím, že zanedbal náležitou péči o šatstvo v šatně. Žalovaný byl povinen na šatstvo v šatně buď sám, neb osobou k tomu určenou dohlížeti a nebylo věci hostí, aby zkoumali, zda a která osoba je v šatně dohledem pověřena, když se jim žádné výstrahy, ani upozornění nedostalo. Za nepořádek, záležející v tom, že číšníci hostům ukládali šatstvo do šatny, i když byla bez dohledu, jest žalovaný jako schovatel dle § 964 obč. zák. zodpověden.

Čís. 1767.

Rozhodovati o tom, zda starosta nynější nebo bývalý jest povinen složití účty, jest povolán úřad samosprávný. Zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. jest užití co do předpisů rázu formálního i na spory dosud neukončené, třebas byly zahájeny před tím, nežli zákon nabyl působnosti.

(Rozh. ze dne 11. července 1922, R I 1413/21.)

Žalovaný byl starostou žalující obce až do roku 1919. Žalobě o složení účtů z obecního hospodářství procesní soud první stolice rozsudkem ze dne 1. března 1921 vyhověl. Odvolací soud usnesením ze dne 17. září 1921 zrušil napadený rozsudek a nařídil prvnímu soudu, by vyčkaje pravomoci ve věci dále jednal a rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí nižších soudů pro zmatečnost a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Spor o složení obecních účtů není dosud skončen, naopak má v důsledků zrušovacího usnesení odvolacího soudu přijetí do stadia ústního

projednání před prvním soudem, který pak má ve věci znova rozhodnouti. Toto projednání a nové rozhodnutí není však dnes již před řádnými soudy přípustným, ježto spory ty byly přikázány novým zákonem ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. úřadům správním. Nejvyšší soud zabýval se již touto kompetenční otázkou ve svém rozhodnutí ze dne 17. května 1922, č. j. R I 584/22 č. sb. 1677, k jehož duvodům dodává: Zkoumání a revizi obecních účtů (§§ 16 a 18) je provésti ve zvláštním řízení správním v pořadí stolic a výsledek jeho je předpokladem rozhodnutí o tom, zda z vedení hospodářské správy obecní obci škoda vzešla, které rozhodnutí dle nového zákona přísluší právě úřadům správním. Zmíněný nový kompetenční předpis (§ 5 (4) a (5), § 10 (5), § 16 (7), § 18 (2)) jest předpisem formelním, procesním, o němž neplatí zásada hmotného práva (§ 5 obč. zák.), že zákony nepůsobí zpět, naopak nový procesní zákon má platnost výlučnou ve všech dosud neskončených případech, třeba i před působností nového zákona již zahájených (§ 29 j. n.). Výjimky jsou jen tam, kde nový zákon sám ve svých přechodních ustanoveních je stanoví; takových přechodních ustanovení nový zákon o úpravě finančního hospodářství obcí však nemá; provádějící nařízení k němu ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n. k § 57 pak výslovně uvádí, že tímto zákonem mezi jinými zejména byly změněny, po případě doplněny § 66 obec. zřízení ustanoveními §§ 5, 10, 16 a 18 zákona. (Srov. Pfaff-Hoffmann, Kommentar zum allg. bürg. Gesetzbuche 1877 st. 159, Pollak: System des österreichischen Zivilprocessrechtes 1906, str. 344, Ott: Soustavný úvod ve studium nového řízení soudního, díl I. str. 12, »Nepřípustnost řízení sporného nebo dopuštění pořadu práva posuzovati sluší podle nového zákona«. Mayr-Dominik: Soustava občanského práva 1922 str. 32 pozn. 7, Hera: Československé civilní právo procesní 1922, díl I. str. 23, § 5 odst. I., II. a III.). Nezbylo proto, než rozhodnutí obou nižších soudů zrušiti a žalobu odmítnouti.

Čís. 1768.

Zákon ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 sb. z. a n. o školách národních. Nájemné za používání obecní budovy, zabrané k účelům školským, jest upraveno soudem.

(Rozh. ze dne 11. července 1922, R I 780/22.)

Pro českou školu v J. byly podle výnosu předsedy zemské školní rady v Praze ze dne 17. září 1919 zabráný místnosti ve školní budově městské obce v J. Jelikož mezi obcí a zemskou správní komisí nebylo docíleno dohody o nájemném, žádala obec za souhlasu české finanční prokuratury, aby nájemné dle § 7 zákona ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 sb. z. a n., změněného zákonem ze dne 9. dubna 1920, čís. 295 sb. z. a n. dle obdoby §§ 22 a násl. zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. z. bylo upraveno soudem. Kdežto prvá stolice řízení ve smyslu žádosti zavedla, zrušil rekursní soud usnesení své stolice i s předchozím řízením a odmítl návrh. Důvody: Podle § 1 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. smějí soudy v řízení nesporném zakročiti jen tam, kde jim to zákony na-